

har fundet rigtig, saa jeg smigrer mig med, at han vil tiltræde Vædringsforslaget, og i saa Tilfælde er jeg temmelig sikker paa, at det høie Thing ogsaa vil billige det. Jeg skal ikke komme tilbage til mine Betragtninger over, hvor heldigt det vilde være, at Landboforeningerne ikke alene foreslog, men ogsaa valgte sine Dommere, men jeg kan ikke erkjende, at der er noget Sundt og Rigtigt i, at ikke en sliq Landboforening selv skal bestemme, hvem der skal være Dommere. Jeg tror, at Landboforeningerne i den Forstand bør være Herrer over deres egne Sager. — Jeg kan ikke være med til Vædringsforslaget under Nr. 16 til § 5, men maa fastholde Forslaget i Stedet for Vædringsforslaget. De øvrige Forslag under Nr. 17, 18, 19 og 20 kan jeg tiltræde. Jeg har en Bemærkning at gjøre til § 9. Der er en Sætning i første Stykke der, som er noget uklar for mig, og jeg vil ønske, at den ærede Indenrigsminister vil udtale sig om sin Opfattelse deraf. Der staar moget nede i Stykket, at Præmiering af hele Husdyrhold ogsaa kan finde Sted i Følge denne Paragraf. Jeg veed nu ikke, om denne Præmieefkning kan finde Sted baade i Følge § 9 og ogsaa ved Dyrskuer. Det staar lidt uklart for mig, men det er jo muligt, at det kan oplyses, at Banfelighederne ikke ere store. Jeg skal hermed slutte og anbefale det høie Thing at støtte de af Mindretallet stillede Forslag.

Indenrigsministeren (Jørgensen):

Jeg anser det nu, da de to ærede Ordførere henholdsvis for Udvalget og for Mindretallet have havt Ordet, for rettest, at jeg erklærer mig over Vædringsforslagene, da deres Tal jo er temmelig betydeligt. Jeg bebudede allerede ved 2den Behandling, at det vilde blive nødvendigt, at der kom til at foreligge en stor Del Vædringsforslag til tredje Behandling, og det har jo vist sig at være rigtig. Jeg troede imidlertid den Gang, at de maatte komme til at foreligge paa en noget anden Maade, idet min oprindelige Tanke var, at jeg selv vilde stille en stor Række Vædringsforslag, samtidig med, at jeg ikke tvivlede om, at ogsaa Udvalget vilde komme dertil. Under Konferencen mellem det ærede Udvalg og mig viste det sig imidlertid, at vi stod hinanden nærmere, end det oprindelig saae ud til, tør jeg sige, om end vi ikke bleve ganske enige, i alt Fald langt nærmere, end det syntes ved anden Behandling. Udvalget var saa venligt at acceptere de fleste af de Vædringsforslag, jeg præsenterede det, og det blev da fundet hensigtsmæssigt, at det var Udvalget, som paatog sig at stille alle Vædringsfor-

slagene. Jeg havde altsaa Grund til at tro, at naar Vædringsforslagene kom til at foreligge, vilde det vise sig, at Udvalget og jeg vare enige. Vi ere det ogsaa i det Væsentlige, og derfor kan jeg gaa let over en stor Del af Vædringsforslagene. Men jeg vil tillade mig at bemærke, at efter Konferencen er der blevet stillet nogle Vædringsforslag, som jeg først er bleven bekendt med efter Omdelingen af Vædringsforslagslisten, og som jeg modsætter mig, ligesom jeg ogsaa modsætter mig Mindretallets Vædringsforslag. Jeg skal nu kortelig berøre de enkelte Punkter. Imod Vædringsforslagene til § 1 har jeg Intet at indvende og finder derfor ikke Anledning til videre Bemærkninger. Jeg skal dog sige, at ifølge Forslaget under Nr. 2 sker der vel en Forandring i Lovforslaget, saaledes som vi vedtog det ved anden Behandling, men der sker ingen Forandring i den nu bestaaende Tilstand. Efter Forslaget under Nr. 3 vil Loven nærmere sig mere til det af mig oprindelig fremlagte Forslag, idet man bevilger 70,000 Kr. til Hingsteskuer og ned sætter Summen under Nr. 4 til „andre Foranstaltninger“ med en tilsvarende Sum af 10,000 Kr. Forøvrigt har jeg ikke Noget at bemærke ved Vædringsforslagene til Paragrafen, jeg kan tiltræde dem. Samtlige Vædringsforslag til § 2 skal jeg ogsaa tiltræde. Den reelle Forandring, der er sket ved Vædringen under Nr. 7, har den ærede Ordfører gjort Rede for, og jeg tror, at jeg deri kan slutte mig til ham. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 8, der kommer igjen paa et senere Stadium ved Hingstene, vilde de Herrer være opmærksomme paa, at der er sket en reel Forandring, som allerede er nævnt, idet man for Stamtavlepørgsmaalet paa begge Sider er kommet til at indtage en noget anden Stilling, nemlig at stille noget større Forbringinger til en Stamtavle, for at den skal være gyldig, men ikke gjøre den obligatorisk. Jeg tror nok at turde sige, at det af praktiske Hensyn ubetinget er det Rigtige, som man er kommen til nu, og det erkjendte ogsaa den ærede Formand for Udvalget (Ahlfeld-Laurvig), at det at præsentrere et Par hvilke som helst Forældre ikke var nok for en Stamtavle. Nu fordrer man, for at en Stamtavle skal komme i Betragtning, at den skal have nogen Betydning ved at være virkelig paalidelig, være en virkelig Stamtavle, og Følgen deraf er, at man under den nuværende Udvikling ikke godt kan gaa Sagen nærmere, end man har gjort her, idet det maa forbeholdes Fremtiden, om man kan komme længere frem. — Ved Nr. 9 bemærker jeg, at de tre sidste Ord: „af samme Klasse“